

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 34/2016
14.07.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Ивић, председника већа, Драгана Скока и Бранка Станића, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући по захтеву АА из ..., поднетом преко пуномоћника Благоја Стошића, адвоката из ..., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда П-2 У 11722/15 од 26.11.2015. године, уз учешће Министарства правде Републике Србије, као противне странке, у предмету дисциплинске мере, у нејавној седници већа, одржаној дана 14.07.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

Образложење

Побијаном пресудом обијена је тужба АА из ..., поднета против решења Министарства правде Републике Србије, Дисциплинске комисије за спровођење дисциплинског поступка против извршитеља број 740-08-00585/15-22 од 06.07.2015. године, коначном у управном поступку, којим је извршитељ АА, који је именован решењем министра правде од 09.05.2012. године за подручје Вишег суда у Врању и Привредног суда у Лесковцу, дисциплински одговоран што је прекорачио овлашћења поверена законом, јер противно одредби члана 327. став 1. Закона о извршењу и обезбеђењу, није поступио по судским одлукама којима су утврђене неправилности настале одлукама и радњама извршитеља и наложено њихово отклањање, и то по решењу Основног суда у Сурдулици И бр. 883/14 од 05.12.2014. године, решењу Основног суда у Сурдулици И бр. 883/14 од 17.12.2014. године, као и решењу Основног суда у Сурдулици И бр. 883/14 од 22.01.2015. године, а приликом доношења закључка Ии 113/14 од 26.12.2014. године и закључка Ии бр. 113/14 од 09.01.2015. године извршитељу је наложено отклањање неправилности и стављање ван снаге закључака којим су неправилности учињене, чиме је извршио дисциплинску повреду из члана 350. став 1. тачка 6. у вези са чланом 327. став 1. и члана 349. Закона о извршењу и обезбеђењу и, применом напред наведених прописа и одредби члана 351. став 1. тачка 3. и члана 352. став 1. Закона о извршењу и

обезбеђењу, Дисциплинска комисија за спровођење дисциплинског поступка му је изрекла дисциплинску меру – новчану казну у износу од 500.000,00 динара.

У поднетом захтеву за преиспитивање побијане пресуде подносилац истиче да подносилац предлога за покретање дисциплинског поступка није имао иницијативу за подношење предлога за покретање дисциплинског поступка, а записник о надзору над радом извршитеља, који је приказан као иницијатива за покретање дисциплинског поступка, није подобан да послужи као иницијатива за покретање дисциплинског поступка, јер није извршен надзор и контрола рада и поступања у предмету Ии 113/14 и Ии 883/14, нити је то било могуће, јер наведени списи предмета нису били код извршитеља, већ су били уступљени Основном суду у Сурдулици. Стога у време вршења надзора није сачињен записник о истом, већ је записник сачињен у просторијама Министарства правде и достављен извршитељу, па је прибављање података непотпуно, а није познат ни начин прибављања података везаних за поступање у предмету Ии 113/14. Сматра да је Управни суд погрешно оценио да је оваква иницијатива ваљана и подобна за утврђивање одлучних чињеница, као и да је Дисциплинска комисија донела закључак о покретању дисциплинског поступка дана 11.06.2015. године и на тај начин тужиоцу омогућила учешће у поступку. Указује на то, да закључак о покретању дисциплинског поступка под бројем 740-08-000585/15-22 не постоји, нити је тужилац такав закључак било када примио, а изјашњење које је дао 08.06.2015. године се односи на предлог за покретање дисциплинског поступка од 12.05.2015. године, а не на закључак Дисциплинске комисије донет у смислу одредбе члана 11. Правилника о дисциплинском поступку против извршитеља. Наводи да је Управни суд побијану пресуду донео уз битне повреде одредаба Закона о извршењу и обезбеђењу и то члана 20. став 7, члана 50. став 7, члана 74. став 2. и став 3. и члана 285. став 2. Истиче да су налози Основног суда у Сурдулици и Министарства правде Републике Србије били супротни закону, због чега он није могао да их спроведе. Указује на то, да је доследно применио одредбу члана 74. став 2. и став 3. Закона о извршењу и обезбеђењу и наставио поступак спровођења извршења, јер одлуке суда дерогирају императивне законске одредбе, како не би проузроковао штету извршном повериоцу, као странки која покреће, управља и води поступак извршења. Предлаже да суд побијану пресуду укине или преиначи.

Противна странка, у одговору на захтев, предлаже да суд исти одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, а у смислу одредбе члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према разлозима образложења побијане пресуде, тужени орган је правилно нашао да је подносилац захтева, у својству извршитеља, у поступку извршења у предмету уступљеном од стране Основног суда у Сурдулици прекорачио овлашћења поверена законом, не поступајући по одлукама Основног суда у Сурдулици, којима су констатоване неправилности произашле

из одлука и радњи извршитеља у предмету Ии 113/14 и којим одлукама је наложено њихово отклањање. По налажењу Управног суда, из утврђених радњи извршитеља у извршном поступку недвосмислено произлази да је извршитељ поступио супротно одредби члана 327. став 1. Закона о извршењу и обезбеђењу, којом је прописано да је извршитељ дужан да у спровођењу извршења поступа по одредбама овог закона, судским одлукама и условима одређеним у извршној исправи којима се ограничава извршење на одређеним средствима и предметима, као и да је изречена дисциплинска мера адекватна, у складу са одредбом члана 351. став 1. тачка 3. и члана 352. став 2. Закона о извршењу и обезбеђењу.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да је донета без повреде правила поступка и уз правилну примену материјалног права. Побијаном пресудом су оцењена сва питања и околности који су могли бити од утицаја на законитост оспорене одлуке и за ту оцену су дати довољни и јасни разлози, које у свему прихвата и овај суд.

Врховни касациони суд је посебно ценио наводе захтева према којима подносиоцу захтева није било омогућено учешће у поступку, па је нашао да је правилно Управни суд оценио да су ови наводи неосновани и за то дао разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Имајући у виду чињенично стање утврђено у дисциплинском поступку, Врховни касациони суд налази да је правилно оценио Управни суд да је правилно у дисциплинском поступку утврђено да је подносилац захтева поступао супротно одредби члана 327. став 1. Закона о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник РС“ бр. 31/11...55/14), због чега му је, правилном применом Закона, изречена новчана казна у износу од 500.000,00 динара.

Са изнетих разлога, налазећи да остали наводи захтева нису од утицаја на другачију оцену законитости побијане пресуде, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 14.07.2016. године, Узп 34/2016

Записничар,
Весна Мраковић, с.р.

Председник већа – судија,
Мирјана Ивић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

ан